ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ (Ἰωάν. ιβ΄ 1-18)
9 Ἀπριλίου 2017

Εἶναι γνωστὸ σὲ ὅλους ὅτι ἡ μεγαλειώδης εἴσοδος τοῦ Χριστοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα ἀποτελεῖ προανάκρουσμα τῆς θριαμβευτικῆς νίκης τῆς Ἀνάστασής Του. Προαναγγελία τοῦ θριάμβου τῆς ζωῆς πάνω στὸν θάνατο. Στὴν σημερινὴ γιορτὴ καλούμαστε νὰ ἀνακαλύψουμε τὸ βαθύτερο νόημα τῆς λυτρωτικῆς σταυρικῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ. Τὰ εὐαγγέλια τονίζουν τὴν μεσσιανικὴ ἰδιότητα τοῦ Χριστοῦ. Πρώτη φορὰ ὁ Χριστὸς μπῆκε στὰ Ἱεροσόλυμα μ' αὐτόν τρόπο. Πρώτη φορὰ ἀποδέχθηκε τὸν ἐνθουσιασμὸ καὶ τὶς ἐπευφημίες τοῦ λαοῦ, τὴ δημόσια ἐπιδοκιμασία καὶ ἀναγνώριση. Καὶ αὐτὸ γιατί γνώριζε πόσο θολὰ καὶ ἐπιφανειακὰ εἶναι συνήθως τὰ αἰσθήματα τοῦ κόσμου. Πόσο ἀσταθὴς καὶ εὐμετάβλητη εἶναι ἡ ψυχολογία τῆς μάζας. Πόσο εὔκολα στὴν ἱστορία τοῦ κόσμου καὶ τὴν προσωπική μας ζωὴ τὸ «ὡσαννὰ εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος» ἐξελίσσεται καὶ μεταβάλλεται σὲ «ἆρον ἆρον σταύρωσον αὐτόν». Μιὰ χαρακτηριστικὴ καὶ ἀντιπροσωπευτικὴ συμπεριφορὰ τῶν περισσοτέρων ἀνθρώπων, ποὺ πρέπει νὰ μᾶς συνετίζει. Μέσα στὴν λειτουργικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας κάθε χρόνο θυμόμαστε καὶ γιορτάζουμε αὐτὸ τὸ γεγονός. Καθὼς ψάλλουμε τὸ «σήμερον ὁ Χριστὸς εἰσέρχεται εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν», συνδέουμε τὸ χθὲς τῆς ἱστορίας ποὺ πέρασε μὲ τὸ σήμερα τῆς καθημερινότητας ποὺ ζοῦμε. Ἐπαναλαμβάνουμε τὰ ἴδια τροπάρια καὶ ἀναγνώσματα, τὶς ἴδιες ἀκολουθίες καὶ τελετές. Καὶ ὅμως τὸ περιεχόμενο καὶ τὸ πνευματικό τους μήνυμα μᾶς ἀγγίζει καὶ μᾶς συγκινεῖ πάντοτε. Ἔχουμε ἀνάγκη νὰ γινόμαστε μάρτυρες τῆς ὀδύνης τῶν παθῶν τοῦ Χριστοῦ ἀλλὰ καὶ μέτοχοι τῆς χαρᾶς τῆς Ἀναστάσεώς Του. Ἐδῶ ἀποκαλύπτεται τὸ ἅγιο καὶ βαθὺ μυστήριο τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας, ποὺ ὑπερβαίνει κάθε τόπο καὶ χρόνο.

Ἕξι ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὸ Πάσχα ὁ Χριστὸς «ἐπείγεται τοῦ παθεῖν ἀγαθότητι». Σ' αὐτὴν τὴν πορεία μᾶς δείχνει ποιὰ εἶναι ἡ βασιλεία Του καὶ μᾶς καλεῖ νὰ γίνουμε πολίτες της. Ὁ Χριστὸς μιλᾶ γιὰ ἐνίσχυση καὶ ὑπομονὴ στὶς θλίψεις, γιὰ εἰρήνη καὶ ἐλπίδα. Μᾶς λέει γιὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ἁγιότητας μὲ τιμιότητα καὶ ταπείνωση, μέ κόπο καὶ θυσία.

«…Ὅθεν καὶ ἡμεῖς ὡς οἱ παῖδες τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέροντες σοὶ τῷ νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν· Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου…» Καθὼς ψάλλουμε τὸ τροπάριο, ἐπιβεβαιώνουμε τὴν ὁμολογία τῆς πίστης μας ὅτι ἑνωμένοι μὲ τὸν Χριστό, ἔστω καὶ ἂν πεθάνουμε, δὲν θὰ χαθοῦμε, ἀλλὰ θὰ ζήσουμε στὸ φῶς τῆς Ἀνάστασής Του. Ἀναγνωρίζουμε ὅτι ὁ Σωτῆρας Χριστὸς εἶναι

ὁ Κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. Ἀποδεχόμαστε ὅτι ὁ θάνατός Του εἶναι ἀπόδειξη καὶ φανέρωση τῆς κυριότητάς Του.

Ζοῦμε σ’ ἕνα κόσμο ποὺ γκρεμίζει τὰ χριστιανικὰ θεμέλια τοῦ πολιτισμοῦ. Μιὰ ἐποχὴ ποὺ προδίδει τὶς χριστιανικὲς ῥίζες καὶ ἀρχές. Κυβερνήσεις, πολιτικοοικονομικά συστήματα καί μέσα ἐνημέρωσης, στὴ θρησκευτική τους ἀδιαφορία καὶ οὐδετερότητα θέλουν τὴν ἀποχριστιανοποίηση τῆς κοινωνίας. Ἀγωνίζονται, γιὰ νὰ διατηρήσουν τὴν ἐξουσία τους. Ἀνταγωνίζονται, γιὰ νὰ αὐξήσουν τὴν ἐπιρροή τους. Συγκρούονται σφοδρὰ γιὰ νὰ προωθήσουν τὰ συμφέροντά τους. Ἡ πίστη ἀμφισβητεῖται, ἐμπαίζεται καί παραμερίζεται. Αὐτὸ δὲν εἶναι σημεῖο τῶν καιρῶν μας, ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς φοβίζει καὶ νὰ μᾶς ἀπογοητεύει. Εἶναι βαθιὰ κατανόηση τῆς φύσης τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου σὲ σχέση μὲ τὸν διαχρονικὸ ἀγῶνα τῆς πίστης. Οἱ πανίσχυρες καὶ διαπλεκόμενες «βασιλεῖες τοῦ κόσμου» δὲν ἄφηναν ποτὲ καὶ δὲν ἀφήνουν καὶ σήμερα τόπο γιὰ τὴν βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὅμως ὁ Θεός ἔχει τόν δικό Του παράδοξο καί μυστηριώδη τρόπο νὰ ἐνεργεῖ στὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων. Ἀνυποψίαστος ὁ σημερινὸς κόσμος δὲν καταλαβαίνει τοὺς πιστοὺς ποὺ καὶ σήμερα διακηρύττουν στὶς κάθε εἴδους βασιλεῖες τῆς ἐποχῆς μας «ὡσαννά, ζεῖ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ στὶς καρδιές μας». Ἀμήν.